

Yüregimin Sarkacı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Haziran 2015

Uçuk pembeydi öncesinde evren
Yalıtılmış sevinçlere ramak kalmıştı
Güller dalında
Mekân cennetti adeta.
Külfeti yoktu hiçbir şeyin
Ne derdi ne tasası
Ne de yitip gitmişti henüz
Ölgün düşlerim.

Sırra kadem basan dostlarım da yoktu
Ne üzünçlerim
Ne de ısırlmış bir elma.
Pür-ü pak idi vicdanlar
Ne acırdı ne acıtılırdı taşınan canlar.

Gömmemiştım hiçbir canlıyı diri diri
Diri idi ve asil idi
Tüm biriktirdiklerim.
Yol bildiğim yoldaş bildiğim...

Iraktı gözden hüzün
Iraktı gönülden tüm sevmeliklerim.
Kırık değildi miğferim
Ne de buruk bir gönüldü
Düşen payıma
Cebelleşmediğim o döngü
Sırada beklerken yeni günü.

Yüregimin sarkacı... Kim bilir hangi kitaptan hangi anlatıdan miras zihnimin derinliklerinde...

Tahammülsüz ve bir o kadar tahakkümperver mızrabı döngünün vururken gönül telime titremekte sesim.

Ne korku ne de ürperti ama tek aslolan bedbin bir varlık fazlasıyla nasiplenmiş acıdan ve acımtrak dürtüler sıkıştırırken kıyı köşe.

Sevmek iyi gelse de sevmek denen mefhumun varlığı ve yokluğu nasıl da hicap verici.

Ne bir imgeyim ne de bir nesne yine de basit bir obje genelde nazarında çoğu insanın. Bu görüş büyük ihtimalle onlara hak tanımakta konu ne olursa olsun üstelik...

Kimyasal bir bileşim belli ki insan doğası ve nefsi ve tüm o öngörülerini bir o kadar yetileri yetisiz kılan, sıradanlığı sıra dışı hale getiren ve yedikçe yeren.

Kanım donuyor bu yaz sıcaklığında ve ürperiyor tenim.

Kılı kırk yarsam da ne tahammülleri var ne de olağan bir seyri şu garip mizaçlarının.

Anlamsızlık anlam buldurmaya çalıştığım ve o sefil sevi dili yol bildiğim, yoldaş bildiğim.

Kıfayetsizlik olsa keşke düşen payıma ve çekilsem köşeme uzun yıllar talim ettiğim o yeknesak düzen ne de olsa.

Seneler önce elemiştim unumu ve asmıştım eleğimi oysa. Ki henüz otuzlu yaşların başındaydım.

Belli ki hak görülmemekte tüm çırpınışlarım ve reva görülmekte örselenen varlığım ne de olsa hibeliyim şu garip muhalefete ve sakıncalıyım çoğu insanın nazarında. Belki bir vebalı belki ıstırap çekmeye mahkûm her ne ise hak görülen.

Çok mu yaşlıyım? deme cesaretim olsa keşke ve çeksem elimi eteğimi, alsam dantelimi kucağıma ve metrelerce örsem.

Herkes diline dolayacağı kadar dolamış ve almakta öcünü.

Karşılık beklemek gibi bir derdim olmamalıydı üstelik ilk günden beri. Öyle ya, topu topu altı yedi yaşlarındaydım. Okula henüz başlamış bir süt kuzusu.

Ritmi hiç bozulmazdı odaklandığım o seyrin. Bir elimi tutarken annem bir elim boştu. Değil taşımak elimi dahi almazdım okul çantamı çok istesem de. Ağırdı çok ağır olmasa da el bebek gül bebek paye vermezdi bana kimse:”Bak, koca çocuk oldun. Taşı bakalım...”

Diğer yandan herkesin beklentisi artmaya başlamıştı gün geçtikçe. Önce ailemin. Ve öğretmenlerimin ve

arkadaş bellediğim o gürhun. Safça seviyordum her birini ve nasıl büyütürdüm gözümde.

Ne sitemlerdi yüreğime dokunan ne de hakkımda sarf edilen o ithamlar. Altı üstü çocuktum henüz tabiri caizse palazlanmamış. Bu yaşa geldim hala öğrenemedim bu deyimden hangi anlama tekabül ettiğini ya da moda tabiriyle ve argo olsa da ki kullanmaktan hep imtina etmişimdir."Yırtık" tabiri edilen. Hani yüze gülüp arkadan iş çeviren ya da rolden role bürünüp nabza göre şerbet veren ki inanın ki hala anlamına vakıf olamadım ve hiç mi hiç öğrenmeye niyetim yok.

Hep ama hep bulanık yüzdüğüm sular üstelik ilk günden beri.

Ne kötü bir kader... Nasıl bir büyü ise ve nasıl nasiplenmiş isem...

Müteşekkirim doğrusu arkamdan metrelerce kuyu kazanlara ki hiç mi hiç yorulmalarına da gerek yok ne de olsa kendime kazdığım kuyunun çoktandır dibindeyim.

Kendime yaptığım kötülüğü hangi Allah'ın kulu geçebilir ki... Bu da yetmezmiş gibi başımda dönen alıcı kuşlar.

Beyin ve beden algısı ki hep ama hep sürtüşen toplumun gözünden.

İyi bir ahlak, iyi bir aile, donanımlı bir çocuk ya da yetişkin ve sırada bekleyenler...

Kısaca o muhteşem evrim her insanın geçirmekle mükellef kılındığı...

Ne gam...

Hayatla didişmekten ve ön sırada benliğim ile ters düşmüşken neye sıra geldi ki... Geldi gelmesine de kim sordu ki bana:"Ne istiyorsun?" diye.

Bilsen bile neyin hakkını verdiler ki ya da iştiğal ettiğim ne ise kime neyi ispatlayabildim ki...

Kırk yıl düşünsem bu yaşa gelip de hala içimdeki çocuğu pırpırlayacağım gelmezdi aklıma. Daha büyümemiş bir erişkinden kim bekleyebilir ki çocuk büyütmesini. Geç ya da erken... Zor ya da kolay... Ne umurumda ne de bilinçaltımda muhafaza etmekteyim böyle bir istemi ne de sahip oldum böylesi bir düşünceye.

Eşyanın tabiatına aykırı ne de olsa çocuk kimliğini muhafaza etmek.

Bazen solgun bazen ışıllı ama her daim içsel yolculuğuna odaklanmış bir garip kul.

Kıskanmayı bile beceremedim ömrü hayatımda belki bu yüzden kıskanılıp kıskanılmadığıma kani olamadım. İnanın ki hiç mi hiç önem arz etmemekte. Ne de olsa tüm derdim içimdeki bene odaklı.

Ben kulak asmasam da kimin neye kulak astığı ise ne yazık ki en rahatsız eden düşünce.

Kalendermeşrep olmak da düşmedi ki payıma. Varsa yoksa ayağımın altına serilmesini istediğim değil istemekle mükellef kılındığım o kırmızı halı. Rengi de belli üstelik: Ne mavi ne sarı. İlla ki kırmızı.

Öğretiler, aileden miras tüm genler ve yatkın olduğunuz ne çok yeti ki henüz çözmekten aciz iken.

Bu yüzden belki de büyütüyorum insanları gözümde ve bu yüzden bu denli düşkünüm sevgiye ve o bitimsiz arayışım henüz sonlanmamışken her yeni gün yeni hayallere yelken açıyorum.

Hangi bütünlük ise kurmakla mükellef kılındığım yoksa beni miyim bu denli zora sokan...

Yine de sevmek aslolan ve inanmak.

Bütüne tekabül eden her ne ise yine benden ibaret her şey ve şu garip döngü aidiyet duygumu törpüleyen...